

**Транскрипт аудио записа са главног претреса
од 23.11.2015. године**

Председник већа: Добар дан.

Председник већа отвара заседање у кривичном поступку К-По₂ 4/15 против оптужених Миладиновић Топлице и других, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗЈ, по оптужницама Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ 4/10 од 10.09.2010. године, измењеној 16.09.2010. године, КТРЗ број 7/11 од 27.04.2011. године, КТРЗ број 9/11 од 31.05.2011. године, КТРЗ број 19/11 од 07.11.2011. године, КТО број 5/12 од 26.09.2012. године, све проширене 27.09.2012. године, а измењене 17.12.2012. године, 20.12.2012. године и 11.01.2013. године и поново проширене 02.10.2013. године, а измењене 16.10.2013. године и 05.12.2013. године и КТО 8/13 од 07.04.2014. године.

Веће суди у неизмењеном саставу.

Констатује се да су на главни претрес приступили:

заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,

оптужени Топлица Миладиновић, Поповић Срећко, Кастратовић Славиша, Богићевић Бобан, Корићанин Вељко, Сокић Абдулах. Сокићу јесте ли добро? Добро, добро, само питам. Николић Милојко. Мишић Синиша, Булатовић Дејан, Крстовић Владан, сви су ту, добро. Павловић Лазар такође ту и Ивановић Милан је присутан.

Присутан је и пуномоћник оштећених Никола Чукановић.

За оптуженог Миладиновић Топлицу, адвокат Горан Петронијевић и Крсто Бобот, добро, Ви сте за Топлицу вас двојица, је ли тако? Нисте, а не Ви сте били по заменичком, је ли тако?

Адв. Горан Петронијевић: Судија, ако дозволите, адвокат Горан Петронијевић, бранилац прооптуженог Топлице Миладиновића, колега Бобот....

Председник већа: Је за Богићевић Бобана?

Адв. Горан Петронијевић: Не знам шта се догађа.

Председник већа: Добро.

Адв. Горан Петронијевић: За Богићевића, а ја сам за овога, али имамо међусобно заменичка пуномоћја.

Председник већа: Добро.

Дакле пошто сте данас Ви ту онда је он за Богићевића, у реду.

За оптуженог Миладиновић Топлицу, адвокат Горан Петронијевић, за Поповић Срећка, адвокат Борислав Борковић, за Кастратовић Славишу, адвокат Стругар Боривоје, за оптуженог Богићевић Бобана, адвокат Крсто Бобот. За оптуженог Корићанин Вељка, адвокат Перовић Небојша. За Сокић Абдулаха, адвокат Дејан Крстић. За Николић Милојка, адвокат Драган Палибрк. За оптуженог Мишић Синишу, адвокат Мирослав Ђорђевић. За оптуженог Дејана Булатовића, адвокат Зоран Брадић. За оптуженог Крстовић Владана, адвокат Ненад Петрушић. За оптуженог Павловић Лазара, такође адвокат Ненад Петрушић. За оптуженог Ивановић Милана, адвокат Небојша Перовић.

Добро. Обавештен сам да је приступио сведок Рашковић Зоран.

Констатује се да на главни претрес није приступио сведок А1 уредно позван, који је дана 18.11.2015. године обавестио Службу за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима овога суда да без позива преведеног на немачки језик није у могућност да напусти територију Републике Немачке, због регулисања статуса у тој земљи.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Наставља се главни претрес у фази доказног поступка.

Главни претрес је јаван.

Врши се аудио снимање главног претреса, и препис тонског записа главног претреса биће саставни део записника о главном претресу.

Констатује се да је свим, како сам обавештен па ћу само констатовати, колико сам обавештен уручен вам је поднесак Тужилаштва, па констатујем да је свим оптуженима и браниоцима, уручен поднесак Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ број 4/10 од 17.11.2015. године, са поднеском од 30.10.2015. године који представља прецизирани предлог доказа.

Та документација која је у прилогу налази се у предмету па ћете благовремено моћи да извршите увид, копирате већ, да се упознате са тим одређеним актима које је тужилац доставио у прилогу свог поднеска.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА Рашковић Зорана

Изволите.

Адв. Горан Петронијевић: Поштовани господине председниче, обзиром да немамо времена да прочитамо овај поднесак, претпостављам да нећете од нас тражити да се о њему изјашњавамо данас, а ја бих зарад економичности поступка од Вас затражио да обавезете тужилаштво да специфицира сваки од предложених доказа, за следећи претрес или време када ми будемо требали да се о томе

изјашњавамо, на следеће околности: где су били докази, односно због чега и из којих разлога новопредложени докази нису били познати тужилаштву и због чега нису били предложени на припремном рочишту, да би смо и ми наравно могли о томе да се изјашњавамо.

Председник већа: Добро.

Заменик тужиоца: Само бих на ово....

Председник већа: Само се представите, па кажите.

Заменик тужиоца: Ви немате заиста времена да сада прочитате цео овај акт, али можете прочитати прву реченицу где стоје одговори на сва Ваша питања.

Председник већа: Добро.

Испитивање сведока Рашковић Зорана

Добар дан. Само укључите микрофон.

Сведок Зоран Рашковић: Добар дан.

Председник већа: Бићете саслушани у својству сведока. Дужни сте да говорите истину и одговарате на постављена питања, давање лажног исказа представља кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања ако бисте тиме себе или блиске сроднике изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети, или кривичном гоњењу. Испричаћу Вам текст заклетве за сведока, а Ви ћете само рећи да, да не понављате цео текст. Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати. Ви само кажите да?

Сведок Зоран Рашковић: Да.

Председник већа: Добро. Дакле, сведок Рашковић Зоран са личним подацима као у списима предмета.

Да ли сте у сродству са неким од окривљених, да ли сте у завади са неким од окривљених, оптужених?

Сведок Зоран Рашковић: У сродству нисам. Завада је релативан појам. Лично против никога од њих немам ништа.

Председник већа: Добро. Нисте у свађи, оно српски речено што би рекли, закон подразумева термин завада....

Сведок Зоран Рашковић: Судија, током овог процеса где се ја појављујем као сведок, а у току ранијих рочишта имали смо непријатних ситуација где се, знате због природе случаја имао сам и псовки и претњи и увреда, те у том смислу ја у завади нисам ни са ким, ако је неко са мном, у том смислу сам рекао да је релативно.

Председник већа: Добро. Ви сте поново овде као и сви учесници овог поступка, имајући у виду околност да је пресуда укинута, у сваком случају чак и да није нови је председник већа, због тога смо морали поново да Вас позовемо. Поред тога Ви сте се изјашњавали у погледу оптужнице, односно радњи које су се односиле на одређена села, што се тиче села Љубенић, то сте се онако уопштено изјашњавали али се на главним претресима у односу на то село нисте прецизно изјашњавали, сада се указала потреба за тим, имајући у виду да је оптужница која се односи на то село спојена са овим, са оптужницом која је раније егзистирала у овом предмету, па ћу Вас ја питати следеће, Ви сте у више наврата давали Ваш исказ, сведочили, дакле пред Тужилаштвом за ратне злочине у више наврата, пред истражним судијом 09.09.2010. године, па сте пред Тужилаштвом за ратне злочине поново 18.01.2011. године, па 18.09.2012. године, па главни претрес 26.12.2011. године, па главни претрес 27.12.2011. године, па 26.01.2012. године, па 27.01.2012. године, па 22.04.2013. године главни претрес, да ли остајете при изјавама које сте раније давали, стим што ћемо да Вас питамо понешто што нам је од значаја. Наравно питаће Вас и тужилаштво и одбрана ако мисли да је нешто тада пропуштено и да је важно и веће и оптужени? Да ли остајете при Вашим изјавама које сте давали?

Сведок Зоран Рашковић: Апсолутно остајем при свакој речи коју сам рекао током тих 9 рочишта, колико сте набројали.

Председник већа: Добро, пошто сам ја нови председник већа ја нећу инсистирати на неким детаљима Вашег сведочења који можда нису од значаја за овај кривични поступак, Ви сте се изјашњавали на многе околности, али морам да Вас питам да Ви нама од почетка кренете како је дошло до Вашег ангажовања, па оне најважније, фокусирајте се на најважније детаље, од Вашег ангажовања па надаље, закључно са последњим догађајем који је предмет овог поступка.

Сведок Зоран Рашковић: Разумео сам, то као да вам укратко испричам о мом учешћу у рату, то ангажовање.

Председник већа: Јесте.

Сведок Зоран Рашковић: Господине судија, ја сам све то причао детаљно, а Ви сада желите да поновим кратко?

Председник већа: Укратко. У мери у којој можете да се сетите, најважније догађаје, верујем да су вам најупечатљивији догађаји остали у бар релативно добром сећању.

Сведок Зоран Рашковић: Укратко господине судија, часни суде, укратко...Нисам очекивао овакво питање да вам кажем. Укратко би то било да сам ја отишао у Војску Југославије тада, да сам био у Војној полицији, касније сам пребачен због истакнутости у вод за противтерористичка дејства. Говоримо о Војсци Југославије и о годинама 1997-1998. Ту сам и одликован и изашао сам са одслужења војног рока оног дана када је у Пећи била сахрана 6 момака, Срба, убијених у „Панди“, тог дана сам дошао у Пећ, што је јако мени упечатљиво и битно. Недуго затим, нисам хтео да останем у војсци јер некако нисам се снашао, нисам желео да будем под хијерархијом. Међутим, како се стање није стабилизовало нити смиривало, а ја обучен од тадашње Војске Југославије као противтерориста, сматрао сам да могу

да се дам држави Србији на располагање, оно што ипак ту ми је кућа, кућиште, то је моја земља, ту живим, за друго и не знам. Тада сам отишао у Државну безбедност у Пећ, у зграду СУП-а и господину који ј био тада начелник, чини ми се Ђукић тако нешто, ставио се на располагање. Он ме је на неки начин изокола упутио на „Мртвог“, Небојшу Минића, који је тада игром случаја имао љубавницу у дому, згради где сам ја живео са породицом, изнад мене је живела његова љубавница тако да смо се на неки начин гледали. „Мртви“ је био такав тип као што је био врло мутан са биографијом бившом робијом Аркановим „Тигровима“, прек човек и спољашности и биографије. Ја сам тада био млад и некако његов ауторитет ми се сам по себи наметнуо, постао сам неко ко му је ко клинац, може да ме пошаље колима тамо да му довезем жену, може и по цигаре, ту смо. Тада се десила та ноћ, бомбаровање и тад све то некако креће. Креће у смислу да је „Мртви“ наоружан, да је се формација склопила онако како сам навео у кафани, и креће да смо ми у некој најбољој намери кренули да бранимо ту земљу, тако што смо вршили између осталог неке страшне злочине, тако што смо побили много цивила, ја говорим сада у множини, као „Шакали“, као јединица којој сам приступио од самог оснивања и у којој сам био до краја. Док са друге стране, јесте то урађени су злочини и то је неоспориво и ја сам то гледао својим очима, ја сам ту био, међутим тада у то време то није изгледало тако господине судија, него је изгледало да смо ми једна јединица јако поштована у целом том региону Метохије, не само у Пећи. Изгледало је чудно када српске жене излазе пред вас, пред тим Небојшом Минићем, ја то знам, мајка Нина Војводића који је погинуо а и многе друге жене Српкиње, па благосиљају „Мртвог“ Бог ти помогао осветниче, љубе руку, значи дугме његово. Јесте да су се радили злочини али то тада тако није изгледало. Е сада то Вам је нај, најкраће и ето мене 10 година након тога пред српским судом 9 дана сам сведочио врло темељно, врло отворено, то је било са почетка 2010-2011. године, дао сам све од себе да уђем и у детаље да опишем, да објасним, и апсолутно стојим иза свега што сам тада изрекао. Данас од задњег сведочења је прошло опет неколико година, 4 године, и сада код мене су се многе околности промениле, јер ја фактички сам био у затвору, од тога 5 година у самицама подрумским, фактички сам био у затвору цело време од рата до суђења, те и због тих самица које сам сада споменуо тврдим да ми је сећање било јако, јако очувано, нисам имао спољашњих околности које би ме, осим затвора и затвора, нисам морао да мислим о нечему. Тако да оно што сам причао током 9 рочишта овде и кад сам скинуо мере судске заштите, када сам одлучио да понаособ очи у очи са сваким, то је било једно добро моје сећање, био сам спреман, е од тада до сад ја не само да не мислим о овом суду, него се трудим да га заборавим, да заборавим сву ту крв, то блато, то, ето тако и сада сам на позив српског суда, ево га позив са вашим печатом, дошао да се ставим на располагање све што будем знао одговорићу, као што сам се заклео својом чашћу, али оно што не знам не знам. Хоћу да вам кажем мало је прошло време, нисам размишљао и зато остајем на оном што сам рекао. Не бих ичега да се половично присећам, посебно не половично.

Председник већа: Добро. Тужиоче?

Заменик тужиоца: Немам питања.

Председник већа: Браниоци? Не знам да ли ћете редом, не знам да не прозивам редом, ајте ко се како јави па ред у том смислу није важан. Само се представите.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Ја сам мислио редом ће...Ја и немам много питања, то је тачно сведок је испитиван тих 9 дана и све је то у транскриптима, али сада на нове околности ово што је сведок данас рекао сам, ја сам тако чуо, каже вршили смо ратне злочине, каже у множини, тако сам Вас разумео, јесам Вас добро разумео?

Сведок Зоран Рашковић: Говорио сам као „Шакали“, као јединица.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Јесте ли Ви били припадник?

Сведок Зоран Рашковић: Рекао сам, од почетка до краја.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Да, ја се надам да Вас је и тужилац чуо.

Сведок Зоран Рашковић: То није спорно уопште.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Да. Рекли сте да сте били у затвору сво време, када сте изашли из затвора? Имам право на унакрсно испитивање, ово је предлог тужиоца.

Председник већа: Имате право.

Сведок Зоран Рашковић: Да ли имам ја право само господине Ђорђевићу, чији бранилац, ако могу да знам?

Адв. Мирослав Ђорђевић: Бранилац Синише Мишића.

Сведок Зоран Рашковић: Хвала. Из затвора сам изашао 17. маја 2012. године, након 12 одлежаних година затвора.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Због чега сте били у затвору?

Сведок Зоран Рашковић: Због тешких разбојничких крађа, тако се то формулише.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Је ли било ту и смртних последица?

Сведок Зоран Рашковић: Није било смртних последица, чак дозволите и то, нисмо имали, нисам имао опсовано нити повређено лице.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Последњи пут када сте дошли да сведочите, то је било 18.02.2013. године, имам записано као датум, тада претпостављам да сте били, да сте изашли из затвора, је ли тако? Ако сте до 2012. године били у затвору?

Сведок Зоран Рашковић: Наравно.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Ово Вас питам због тога што сте тада одбили....

Председник већа: Мислим да се није чуло ово због столице, рекли сте наравно?

Сведок Зоран Рашковић: Да.

Председник већа: Добро.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Ово Вас питам због тога што сте тада на неки начин одбили да сведочите, јер Вам неке ствари нису учињене које сте очекивали, па тако и није било Вашег сведочења фактички, а моје је питање шта сте то очекивали, шта Вам то није учињено и да ли је у међувремену то што сте очекивали Вама учињено да данас можете да сведочите?

Сведок Зоран Рашковић: Прво господине Ђорђевићу да Вам се јако захвалим на овом питању и да одговорим суду, шта није као што сам очекивао, ја сам тада очекивао када сам се обратио судском већу, тог баш 18.02.2013. очекивао сам да ми се да право на личност, на постојање, право на идентификациони документ, ако ћемо по правилу неком ја никад се нисам идентификовао у овом суду да сам Зоран Рашковић, ја немам идентификациони документ, ја немам држављанство, ја немам ништа, ја не могу да вам докажем да сам ја Рашковић Зоран, јер немам чиме. Дакле, очекивао сам да ми се да документ, очекивао сам да ми се да право на кретање, слобода кретања, очекивао сам да ми се да право на рад, већ ако нисам у затвору, дајте ми хоћу да живим, рекао сам шта сам имао, е то сам очекивао, ето то, и наравно имао сам велику подршку и захваљујем се господину Вукчевићу пре свих, али није то још до дана данашњег регулисано. Дакле та моја очекивања као тада, као данас нису, није одговорено на њих. Ја сам и даље лице без документа, држављанства, ја сам апатрид и не могу да се идентификујем ни овде у суду нити у пошти, нити у болници, нити игде.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Ако сам Вас ја добро разумео, Ви и данас немате документе којим може да се потврди да сте Ви Зоран Рашковић?

Сведок Зоран Рашковић: Управо тако господине Ђорђевићу.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Значи ни данас овде не знамо да ли сте Ви Зоран Рашковић као сведок који треба да сведочи у овом предмету јер Ви немате идентификациони документ?

Сведок Зоран Рашковић: Управо тако господине Ђорђевићу.

Адв. Мирослав Ђорђевић: Хвала Вам лепо.

Сведок Зоран Рашковић: Ако могу да додам?

Председник већа: Да.

Сведок Зоран Рашковић: Часни суде, мало је то тако је како је, ја јесам Зоран Рашковић, али не могу да се идентификујем ја једноставно живим под таквим околностима јер пробао сам да изнајмим бицикло на Ади, али траже личну карту, тражили су ми на крају да скинем сат са руке да бих добио сат времена, ја не могу стварно нигде да се идентификујем.

Председник већа: Како сте издржавали казну затвора без документа?

Сведок Зоран Рашковић: Они су ми дали један идентификациони документ, имам га у џепу, али он није валидан, то је оно што издаје „Забела“ стави Вашу слику Рашковић Зоран и издржавате казну.

Председник већа: А ко је утврдио Ваше личне податке када Вам се судило у том поступку? Неко је морао неспорно да утврди личне податке.

Сведок Зоран Рашковић: Не знам да одговорим на то питање.

Председник већа: Да не буде осуђено неко друго лице, знате дођете Ви а осуди се неко други, јер на пример Ви нисте Зоран Рашковић, знате?

Сведок Зоран Рашковић: Господине судија ја не знам да Вам одговорим на то питање, јер само по себи је тако како јесте, јер на крају доводи се у питању да ја нисам ни држављанин Србије, иако сам служио војску и ако су ми и отац и мајка, брат рођени, сви смо ми Срби и немам у фамилији немам никог другог да није Србин, али како да вам кажем не знам да одговорим, ја немам идентификациони документ, тако живим, тако живим.

Председник већа: Добро. Ви сте хтели колега, само се представите и пошто сведока занима и чији сте бранилац, а и због транскрипта.

Адв. Борислав Борковић: Бранилац оптуженог Срећка Поповића. Господине Рашковићу Ви сте се у току досадашњег, ранијег поступка више пута изјашњавали и о Срећку Поповићу, његовом учешћу у разним догађајима, о томе какав је човек, каква је личност, шта је све где починио и тако даље, изјашњавали сте се и о томе да су у тим догађајима чињена и силовања од појединих припадника Ваше јединице, па Вас питам да ли имате било каквих сазнања да ли је Срећко Поповић икада, било где, у било ком месту где сте били, извршио кривично дело силовања над каквом женском особом, је ли он таква личност која је томе склона, да ли ишта о томе било шта знате?

Сведок Зоран Рашковић: Разумео сам господине Борковићу питање. У вези Срећка Поповића остајем при свему ономе што сам изјавио, а изјавио сам између осталог и следеће, да се Срећко Поповић није дотицао арнаутских жена, да није био алач на злато, и да није убијао децу, није радио зверства. Срећко Поповић је човек кога јасно и дан данас имам у сећању као човека са дрвени крстићем око врата, то је мени јако упечатљиво, дрвени крстић око врата, човеком који би приликом извршења акта убиства увек рекао „за Србију“ па би пуцао и сада када сте ме већ питали какав је Срећко Поповић човек за мене после свега остао у глави, ја ћу опет да поновим нешто што сам рекао у току рочишта која су прошла, рекао сам да је једном приликом Срећко Поповић када се очекивало од троје младих да дигну пушку, клинаца међу којима сам био и ја, да изврше стрељање једно можда 5 људи у Ћушкој, да је Срећко Поповић рекао „маните се да не прљате душу“, ја сам тада имао 20 година, овај Дакић је исто имао можда 20 година, е такав је човек Срећко Поповић је човек са крстом око врата, и човек који познаје то нешто што познаје, да каже не прљајте душу. Он је то одрадио за Србију. Такав је заиста човек Срећко Поповић, он је један човек из тог краја и ја га и дан данас сматрам поштеним човеком.

Председник већа: Изволите, представите се.

Адв. Ненад Петрушић: Бранилац Крстовић Владана и Павловић Лазара. Господине сведоче Ви сте се у овим изјавама ранијим изјашњавали и на догађај од 01. априла 1999. године у селу Љубенић, да ли и данас остајете код тих изјава?

Сведок Зоран Рашковић: Остајем при свему ономе што сам рекао.

Адв. Ненад Петрушић: Је ли познате Лазара Павловића?

Сведок Зоран Рашковић: Познајем га као кроз маглу, сећам се да је био он, отприлике он је био полицајац из Пећи који је живео у Белом Пољу, село изнад, сећам га се.

Адв. Ненад Петрушић: Јесте ли са њим били некад у неким борбеним акцијама везано за Ваше учешће у рату током 1999, односно 1998. године?

Сведок Зоран Рашковић: Не сећам се.

Адв. Ненад Петрушић: А је ли познајете Владана Крстовића?

Сведок Зоран Рашковић: Крстовић Владан звани „Цуца“, познато ми је, посебно освежавано ми је памћење да је припадник Жандармерије, па је ли хапшен или није, познајем га.

Адв. Ненад Петрушић: Јесте ли са њим учествовали у неким акцијама током ратних дејстава 1999.?

Сведок Зоран Рашковић: Не сећам се. И један и други које сте споменули, по мом сећању, били су припадници „Муња“. То је полицијска јединица „Муње“, они су нешто друго а нису то „Шакали“.

Адв. Ненад Петрушић: Да ли то значи да их Ви искључујете као учеснике догађаја у селу Љубенић 01. априла '99. године?

Сведок Зоран Рашковић: Ја немам право да их искључим, нити да их укључим.

Адв. Ненад Петрушић: Да ли сте их видели тај дан, да будем прецизнији?

Сведок Зоран Рашковић: Рекао сам да нећу да се враћам, међутим оно што се сећам, сећам се, „Цуца“ је био у том селу. „Цуца“ је тај дан био у Љубенићу. Сећам се зато јер је „Цуца“ био добар са Обрадовићем Бубом који је био у нашој јединици па сам их негде заједно и видео тај дан. Међутим „Цуца“ није био припадник „Шакала“.

Адв. Ненад Петрушић: Немам за сад питања.

Председник већа: Добро. Изволите.

Адв. Крсто Бобот: Захваљујем. Бранилац оптуженог Бобана Богићевића. Господине Рашковићу ја ћу само кратко, мене занима онај фамозни „БМВ“ 850, ако

знате о чему причам. Да ли можете да нам кажете да ли је, јел` остајете при изјави да је Богићевић Бобан возио тог „БМВ-а“?

Сведок Зоран Рашковић: Све што сам рекао остајем при изјави као што сам већ рекао.

Адв. Крсто Бобот: Добро. Да ли можете, да ли знате судбину тог возила касније, нисмо о томе причали, значи где је то возило завршило, да ли је негде регистровано након ратних дејстава, да ли знате можда да ли је неком продато, значи судбину неку тог возила, пошто је то за мене прилично битно?

Сведок Зоран Рашковић: Што се тиче судбине тог возила, оно што поуздано знам, јесте да је оно изведено из Метохије и да је завршило у Београду, да се возило кроз Београд неко време и да је отишло ваљда у Никшић са породицом Небојше Минића и да је вожено доле. Да ли се продало и где је завршило не би знао.

Адв. Крсто Бобот: Да ли знате за време док је вожено по Београду, које таблице су биле?

Сведок Зоран Рашковић: Не знам, заборавио сам.

Адв. Крсто Бобот: Да ли су биле стране таблице, или су биле српске, или црногорске?

Сведок Зоран Рашковић: Не знам, заборавио сам.

Адв. Крсто Бобот: Немам питања више.

Председник већа: Браниоци? Не. Оптужени да ли има неко питања? Не. Сада ће веће да Вас пита, то јест најпре ја као председник већа. Нешто ми је привукло пажњу. Мало пре сте рекли освежено ми је памћење, то нисам разумео.

Сведок Зоран Рашковић: Било је питање од адвоката Петрушића, а односило се на прво да ли како и познајем Павловића то што сам одговорио, а у вези Крстовића вероватно би га заборавио а он се доводио кроз неке, кроз случај „Шакале“, кроз новине, провлачено је његово име, да ли је хапшен припадник жандармерије дал` није, те у том смислу освежавано је памћење, кроз медије, не лично, писало се о Крстовићу у новинама.

Председник већа: Добро. Ви сте се кроз Ваше сведочење, имајући у виду да то у том моменту није био предмет оптужења, Ви сте се изјашњавали у једном моменту сте били мало и револтирани па нисте се детаљније изјашњавали везано за село Љубенић, па ћу Вас сад питати за неке детаље везане за то село. Да ли се сећате догађаја тог 01.04.2009. године?

Сведок Зоран Рашковић: Апсолутно се сећам, наравно.

Председник већа: Крстовић Владана рекли сте да познајете, јел` тако?

Сведок Зоран Рашковић: Да, знам лица о којима се ради.

Председник већа: Павловић Лазара и Милана Ивановића.

Сведок Зоран Рашковић: Да знам лица о којима се ради, да. Знам ко су та лица.

Председник већа: Добро. Ви сте се у једном моменту, у једном Вашем исказу изјашњавали говорили сте млађи дечко и „Мићко“, то сте мислили на...? На кога сте мислили?

Сведок Зоран Рашковић: Ако пише млађи дечко „Мићко“, онда вероватно на Мићка, не знам.

Председник већа: Па јел' то Милан Ивановић?

Сведок Зоран Рашковић: Па „Мићко“ јесте Милан Ивановић.

Председник већа: Добро. Да ли су они, и на који начин, учествовали у акцији у Љубенићу, да ли се сећате и ко је коју радњу, ко је шта конкретно тада радио?

Сведок Зоран Рашковић: Питате ме у вези Павловића, Крстовића и Ивановића?

Председник већа: Тако је.

Сведок Зоран Рашковић: Не сећам се осим оног што сам већ рекао. Не бих да нагађам, не бих половично да одговарам.

Председник већа: Ја ћу Вам предочити да сва тројица тврде да нису били у селу Љубенић 01. априла '99. године.

Сведок Зоран Рашковић: И Милан Ивановић „Мићко“ то тврди? Сва тројица то тврде?

Председник већа: Крстовић, Павловић и Милан Ивановић кажу да нису били у селу 01. априла.

Сведок Зоран Рашковић: Изузев Павловића Лазара кога стварно не могу да..., за ову двојицу ја кажем да су били, дакле ја кажем да су били.

Председник већа: Колико је дуго Крстовић Владан био припадник јединице?

Сведок Зоран Рашковић: „Шакала“?

Председник већа: 177. ВТО.

Сведок Зоран Рашковић: Ја сад чујем да је он био припадник јединице „Шакала“, то смо, наш огранак тог 177. ВТО, мада и даље ја током целог поступка тврдим да ми нисмо имали, ми нисмо били војска без обзира на пресуду која је

донешена која каже да смо били војска, јесте да ту има необјашњивих ствари како нам је војска дала плате, како смо имали трокуте итд., али...

Председник већа: Колико се задржао у вашој јединици како год се она звала?

Сведок Зоран Рашковић: Ко?

Председник већа: Крстовић Владан.

Сведок Зоран Рашковић: Ја га немам...

Председник већа: Можете по данима, можете...

Сведок Зоран Рашковић: ...у памћењу нити се сећам да сам га видео, нити ишта с нама од тог Љубенића па надаље. Дакле ако се задржао колико је то 7 дана од почетка рата можда и да ли је уопште био, нисмо ми били јединица ми смо били скупина, господине судија причамо како јесте, скупина наоружаних, преких људи, способних.

Председник већа: Павловић Лазар јел' био део те скупине, како их Ви зовете?

Сведок Зоран Рашковић: Не. Лазар није био у „Шакалима“ никад.

Председник већа: Ни у „Муњама“, „Шакалима“?

Сведок Зоран Рашковић: Не, не, „Муње“ су нешто друго, немојте да...

Председник већа: Добро. А да ли део те јединице у којој сте Ви били, како год се звала она...

Сведок Зоран Рашковић: Зовимо их „Шакали“ ето тако, да могу да ја знам, да будем везан за појам, јер „Муње“ су нешто савим друго, то не може да се спаја.

Председник већа: Павловић Лазар каже да није никада био припадник никакве војне формације и да никада није задужио оружје.

Сведок Зоран Рашковић: Ако он тако каже...

Председник већа: А Ви шта кажете?

Сведок Зоран Рашковић: Ја кажем да не знам и да он није био „Шакал“ ето то. Сад да ли је он дужио оружје ил' не, ја стварно не знам.

Председник већа: Ајте то дешавање у Љубенићу, то нам опишите мало, шта се ту десило?

Сведок Зоран Рашковић: Господине...

Председник већа: Колико се сећате.

Сведок Зоран Рашковић: ...јел` могу да, освежено ми је памћење, на један специфичан начин памћење ми је баш онако освежено. Зашто кажем специфичан зато што сам поново видео цамију, улице, жртве. Наиме једна новинска мрежа „Бирн“, под именом „Бирн“ чија је председница извесна Гоца с црвеном косом, ја сам био код ње и имам на папиру где забрањујем било какву употребу мог лика без моје сагласности, међутим они су направили један филм ком су дали име „Неидентификовани“. Тај филм се појавио на интернету, има га, и ја сам у том један од актера тог филма, и Момић Ранко који је „Шакал“ оптужен, чак и адвокат Петронијевић се појављује у филму, ту се види на целом филму снимак и све то што се десило у Љубенићу и ја сам кад сам погледао филм, наравно нисам био задовољан што је то одрађено без моје сагласности, ал` кад сам видео одбио сам да тужим, те у том, одбио сам да их тужим јер је направљен добар филм. Дакле, у Љубенићу се десио тог 01. априла десило се то да је то било једно терористичко село пуно цивила, а терористичко би постајало увече када би преко Проклетија одмах из суседне Албаније силазили регрути ОВК који су задавали велике проблеме на том кључном магистралном путу Пећ-Дечане-Ћаковица и то је правило проблеме нашим безбедносним снагама тада. Не знам ко, не знам како, не знам шта, је донео одлуку или како год, ми смо 01. априла се скупили, ушло се у то село, људи су вађени из кућа, паљене су им куће, простим сељацима, без терориста, дакле то ко се задесио, цивили скупљани су, паљене су им куће, грубо се поступало с њима, извођени су из кућа, сабирани су и ћерани у колону. Како је ишла та колона на једном делу проширеном где је село, вршио се тријаж у смислу да су се одвајали мушкарци који су по „Мртвом“ највише јер он је био командант а и Ранку који је био заменик команданта, вршен је тријаж мушких особа које су могле да носе пушку. Сећам се наредбе која гласи „све од 13 па навише мушко“ а ако је, пошто је 13 малерозан број од 12“, „Мртви“ се тако изразио тога дана. Дакле мушкарци су сакупљени и жене су пуштене и старци и деца и мушкарци су стрељани на гомилу. Пошто су стрељани на гомилу приступило се...

Председник већа: Ту сте мало пребрзо отишли тај део. Шта се ту дешавало, окупали су се, да ли је неко покушао од припадника те популације да разговара са „Мртвим“, па дал` се нешто десило, ту неке детаље сте..., покушајте да се сетите тога.

Сведок Зоран Рашковић: Јесте имао сам ту, имао сам ту један детаљ који сам ето ја изговорио, а онда видим у том филму „Неидентификовани“ неки Албанац, Шиптар из тог села који је преживео тај масакр износи исто сећање а апсолутно се поклапа с мојим. Како да вам кажем нема, они нису се много бунили, ко овце, они су изгубљени, јутро је то и терају се из кућа, гоне се, гони се гамад да се затре бре, ту се ушло да се затре. И управо се тако поступа. Нема ту много милосрђа.

Председник већа: Пре тог стрељања које описујете...

Сведок Зоран Рашковић: Па пре тог, па било је...

Председник већа: Покушавам да вам што мање кажем да нам што објективније испричате. Да ли је „Мртви“ неког убио пре тог...

Сведок Зоран Рашковић: Јесте, јесте...

Председник већа: То нам испричајте.

Сведок Зоран Рашковић: Непосредно пред наставак стрељања то и описујем у том филму, и у суду сам то већ све описао. Знате ту се сакупило људи, дал' 60 ил' 100 ја нисам знао сада знам и која је цифра али то је гомила људи мушких особа и излази један старац Албанац са, и ћулаф и оно има околу дакле неко ко је ту рекао бих ауторитет у селу и обраћа се врло врло храбро „Мртвом“, каже: „шта сте ушли ко криминалци овако, шта смо ми урадили, како то тако да нас терате из кућа“, где „Мртви“ није хтео то више да слуша без реплике само га је „туф“ - „ко то прича, ко то прича“, и њега је сашио, и онда је наставио ка окупљеној маси. И, знате господине судија током робије ја сам са собом у затвору дуго, дуго времена сам одбијао да ја то прихватам као реалан догађај, то да штекћу цеви ка живим људима ка маси и да се маса топи, јел' она од метака пада и некако се топи уз самртне ропце, крикове, крв пара, знате то су зајеване сцене, а ја сам то гледао својим очима. Тешке неке приче. Сећам се и тог неког што гура неко дете, није дете, дете 15 година има, гура га овако иза себе мисли да га заштити а метак вари и они сви падају и сад кад су сви попадали на гомилу, кад то само хркља од ропца нечег, онда улази један наш војник улази у то брдо људи...

Председник већа: Који, ајте ако се сећате?

Сведок Зоран Рашковић: И и и гаси...

Председник већа: Који војник?

Сведок Зоран Рашковић: Ради се о једном војнику...

Председник већа: Причали сте већ...

Сведок Зоран Рашковић: Хоћу рећи ћу који је, то и не може да се сакрије а и не треба можда да се сакрије шта ја знам. То је могао да уради само и то је урадио „Шумадија“, Николић Милојко је ушао у ту гомилу да им прекине муке, да се то изоверава и да то утихне. И онда је то све утихнуло, и онда смо напустили то место уз песму, певали смо нешто био је леп дан, а мене је „Мртви“ послао да купим две гајбе пива, јер се ожеднело, ја сам отишао на Дуљу, купио две гајбе пива, вратио се, попили смо по пиво, запалили цигару и отишли кући. И тако, а сад кад сам већ споменуо Николић Милојка као и пре Срећка Поповића, мени је јако некако мени је лично криво и некако сам, нисам револтиран него ми је криво што на оптуженичкој клупи, сад да ја не идем у неке више сфере ни то што ме, нити знам нити ме занима, али нема „Мртвог“, нема Ранка Момића, нема људи који су направили то, који су управо урадили најгори злочин што су урадили и оно што не сме да се уради, да убију жену, да убију дете, нешто што не може да буде опција, њих нема, а за Николић Милојка, знате он је исто дошо некуд од Арканове гарде, он је Србин, патриота, „Шумадија“, где нису смели да иду ногама он би ишао главом, он је наш извиђач, он је и рањаван, он је један од најспособнијих онако војно ко командос кад би сад, он је за мене остао као командос у глави, исто није силовао није био алав на паре, али је био ратник. Ратник који се нагледао чудеса и по Хрватској, и по Босни, и онда је дошао на Косово тако спреман, као што је био спреман.

И што се тиче Љубенића, то сам исто негде реко, касније сам имао прилике да слушам „Мртвог“ у кафани са једним генералом, тако су они седели није то званично било него су се задесили и констатовали су тада да је та акција у Љубенићу била

брилијантна и ефикасна с тога што је тај живаљ из Љубенића то жене и старци они су слати пешке да иду до Дечана, то је велика парцела која прелази и поред Радоњића и оне касарне њихове и ту где је Агим Чеку, не Агим Чеку, и Рамуш Харадинај имају јако упориште. Углавном након те акције, а та маса што је ишла она је кукала, они су плакали, они су видели да су њихови ови стрељани и цео тај пут сва та села до Дечана су одједном постала чиста и ми више нисмо имали пучњаве на наше снаге безбедности, нико нас није туда више угрожавао, то је био решен случај у том смислу да није више било отпора терориста из тог правца.

Председник већа: Кажите ми одакле Ви то посматрате, сад се враћам на оно дешавање „Мртви“ убија оног Албанца који му се храбро обратио, после наставља у ову масу и тако даље, одакле Ви то посматрате?

Сведок Зоран Рашковић: Сад кад би ми дали снимак тог филма и кад би ми дали слику Љубенића, ја бих вам показао прстом - ево одавде.

Председник већа: Са које удаљености?

Сведок Зоран Рашковић: Врло, врло, врло близу, као ова, није већа удаљеност од мене до судског већа, до Вас, оволика је удаљеност.

Председник већа: Пошто се то неће видети на транскрипту, колико ту има?

Сведок Зоран Рашковић: Ево реците Ви, можда 6 метара, 7, отприлике.

Председник већа: А кажите ми „Бубу“ знате, мислим описивали сте га, објашњавали и тако даље.

Сведок Зоран Рашковић: Јесте.

Председник већа: „Буба“ говори о два Албанца које је убио „Мртви“, који су му се обратили пре овог стрељања.

Сведок Зоран Рашковић: Ако је „Буба“ тако рекао шта ја да радим.

Председник већа: А и по неки оштећени говори о два Албанца.

Сведок Зоран Рашковић: Ја сам видео тог једног кога сам описао и ја кажем овако.

Председник већа: Да је један био.

Сведок Зоран Рашковић: Да, један је изашао а било их је преко 60.

Председник већа: Колико сам ја Вас разумео, дакле он убије тог Албанца како сте рекли који му се храбро обратио...

Сведок Зоран Рашковић: Па и јесте храбро.

Председник већа: И наставља ка тој гомили. Да ли су то први пуцњи ка тој гомили?

Сведок Зоран Рашковић: Тако је. Албанац је изашао из гомиле као ја и дошао до пола, око 3 метра, он га је ликвидирао испред гомиле и погледао је у остале, изговорио „Свако ће овако проћ` ко се супростави српској полицији...“ то је дода нешто тако и наставио да...

Председник већа: За њим, да ли се сећате?

Сведок Зоран Рашковић: Шта за њим, ко је пуцао?

Председник већа: Да.

Сведок Зоран Рашковић: Па хоћу да кажем, Ранко Момић. Пуцао је Ранко Момић, то сам сигуран.

Председник већа: Станите, да нам не сметају баш толико. Ко?

Сведок Зоран Рашковић: Ранко Момић.

Председник већа: Ранко Момић сте рекли.

Сведок Зоран Рашковић: Да.

Председник већа: Даље. Не сећате се даље.

Сведок Зоран Рашковић: Све даље не бих ја половично, трудим се да позаборавим, да, не бих ја половично.

Председник већа: Рекли сте у једном моменту, у једном од ваших исказа - „...наставио да пуца, каже шта хоћете од нас ми нисмо ником ништа лоше урадили...“, то је оно што сте описали, „Мртви“ га је убио, наставио је да пуца у гомилу људи, а затим по некој команди су то учинили...“, па још неки.

Сведок Зоран Рашковић: Јесам ли ја то написао, рекао?

Председник већа: „Николић и Булатовић, пуцњави се придружио и Ранко Момић“.

Сведок Зоран Рашковић: Зар сам рекао и Булатовић да је пуцо?

Председник већа: Да.

Сведок Зоран Рашковић: Ја мислим, што се тиче Булатовића да сам рекао и то се сећам и стојим иза тога, Булатовић је носио митраљез, митраљез 84, а сад да пуца не бих ја ту, ако сам рекао тако, добро. Не могу се тога присетити.

Председник већа: „Затим по некој команди су то учинили Николић и Булатовић а пуцњави се придружио и Ранко Момић“, па је онда „Мртви“ уперио неком пиштољ у главу, због нечега, то можете исто да нам испричате сада.

Сведок Зоран Рашковић: Ако сам тако рекао тако сам рекао, тако је било, тако сам се сећао, сада ја не бих половично.

Председник већа: Не бисте половично.

Сведок Зоран Рашковић: Не бих, трудим се да заборавим, стварно четири године нити мислим, нити желим да се сећам, нити..., ал' оно што знам знам.

Председник већа: Ко ме је онда, да ли се сећате да ли је некеме „Мртви“ уперио пиштољ у главу због нечега?

Сведок Зоран Рашковић: Јесте.

Председник већа: Због чега?

Сведок Зоран Рашковић: Уперио је пиштољ једном момку мојих година који је имао несрећу да се задеси близу њему, а уперио му пиштољ и рекао му „пуцај пичко мала“, псовао га...

Председник већа: Ком момку?

Сведок Зоран Рашковић: Једном момку, нисам рекао његово име никад и не бих да се сећам, ако се он не сећа, ослободите ме тог сећања. Рекао сам и то да је мени уперио пиштољ ја бих пуцао. Да сам се ја задесио ја бих пуцао, ја би стрељао најопустеније, у страху. Те је он затворио очи, почео да вришти и да пуца у правцу тих... Некако сам све ове године успео да њега макнем из своје главе, из овог суда и једноставно и ја би пуцо.

Председник већа: Зашто бисте и Ви пуцали?

Сведок Зоран Рашковић: Зато што ми је „Мртви“ уперио пиштољ у главу у том тренутку, када је адреналин већ и од тих лешева шиба адреналин и све то нека хемисфера, не да бих пуцао господине судија него бих, једноставно бих пуцо. Једноставно бих пуцо. Знате, не бих смео да се закунем...

Председник већа: Да ли је неко ту бацао бомбе, дал' се сећате?

Сведок Зоран Рашковић: Јесте, бацане су и бомбе приликом...

Председник већа: После стрељања, јел' тако.

Сведок Зоран Рашковић: ...када је то, када је то гашење завршено „туф, туф“, то гашење преосталих...

Председник већа: Кад кажете гашење мало нам то због транскрипта...

Сведок Зоран Рашковић: Гашење, како да вам кажем гашење, тад живот тиња и он је у ропцу или је тешко рањен...

Председник већа: Ја се бојим да не чују можда оптужени или да неће добро снимити, због тога. Изволите.

Сведок Зоран Рашковић: Гашење кад кажем тада мислим на гомилу тих лешева који су рањени, ил` су смртно рањени ал` се чују неки ропцаји, кркљате аааа, е то да се угаси и онда кад се испали метак том у главу он је онда угашен. Тако сам мало метафорички, сликовито описао, ал` је то то. Не знам како бих другачије, није само упуцати него треба га угасити да то буде задњи метак.

Председник већа: Можда сте у међувремену успели да разграничите у глави, видим да сте имали мали проблем око локације ова два села Плављан и Захач, мало сте лутали да ли је једно село или је друго село. Да ли сте успели то да...?

Сведок Зоран Рашковић: Па знам господине судија, ја нисам био у том селу никад ни пре, у тим селима, ни пре ни после тога, стварно нисам био, а сад кроз та рочишта и кроз све то нормално је да сам ја ушао на „Гугл мапу“ да погледам, сада имам неку слику како то изгледа и да је то уз Бистрицу, то је тај пут којим смо се кретали Ћушка, Плављан, Захач, да имам разграничено, ал` не бих сад знао да вам кажем где почиње, где завршава Захач, Плављан, а почиње Захач, нешто ми је то све то у ходу.

Председник већа: Добро. У једном моменту сте, у једном од својих ранијих исказа, 26.12.2011., што Вама не значи као датум а због транскрипта ми стоји, описујући догађаје у једном селу говорили сте да је неко са неким, сад да Вам што мање сугеришем, неко убио неког Шиптара и запалио стог сена. Да ли се тога сећате?

Сведок Зоран Рашковић: Е овога се не сећам...

Председник већа: То сте говорили везано за село Захач.

Сведок Зоран Рашковић: Ако сам говорио тако је, ја сад без да ми се, ако сам тако рекао тако је ал` не могу да се сетим.

Председник већа: Срећко Поповић са Николићем, тако сте рекли.

Сведок Зоран Рашковић: Ако сам тако рекао остајем при томе што сам рекао.

Председник већа: Да ли у међувремену неко има неких нових питања? Изволите.

Адв. Драган Палибрк: Бранилац Николић Милојка. Реците ми господине Рашковићу, Ви сте рекли да вам је сећање освежено када сте гледали неки филм.

Сведок Зоран Рашковић: Да рекао сам то.

Адв. Драган Палибрк: Добро, јел` можете, пошто ја стварно извињавам се не умем да користим та савремена средства комуникације, ни компјутер, нити да гледам, где је тај филм, где је он објављен, о чему говори тај филм, да би нама било овде јасније да видимо како је то Вама освежено памћење, о којим се догађајима ради.

Сведок Зоран Рашковић: Филм се зове „Неидентификовани“.

Адв. Драган Палибрк: Да то сте рекли.

Сведок Зоран Рашковић: Била је премијера у Београду, ако уђете на системе мреже видећете да је то пропраћено и од стране тужилаштва, неких судија, дакле било је јавних званица, филм је у продукцији „Бирн“ издавачке или мреже како су они већ, и филм се јако темељито и по мени истинито, валидно, бави дешавањем тога дана у Љубенићу и иначе од актера из ове суднице видим господина Петронијевића, он учествује и оптужени Ранко Момић учествује уз мене и учествују Албанци, 40 минута траје, ја га имам на интернету можете га пронаћи вероватно и Ви.

Адв. Драган Палибрк: Не, не умем да користим компјутер кажем, ја се још једном Вама извињавам али зато желим да ми Ви мало појасните, па ако можете само, ја мислим да сам схватио али ето чисто да не буде забуне да објасните јел` се тај филм састоји тако из Вашег сведочења или ових људи које сте поменули, или је то филм који је снимио шта се догађало 01. априла?

Сведок Зоран Рашковић: Господине Палибрк најбоље би било да погледате филм, ал` пошто сад немамо времена и то, како сте рекли....

Председник већа: Ја ту морам да вас, морам обојицу да вас, сад смо као на некој предпремијери где се рекламира неки филм и тако даље.

Адв. Драган Палибрк: Не, не, не, мене занима само да ли тај филм постоји као филм да је снимљен догађај, да се види шта се догађа тамо или је то састављено из исказа ових лица, само просто ту дилему да ...

Председник већа: То ћете лако, имате савет како се то ради, нећете Ви можда ће неко у канцеларији то отворити погледати али ми као веће то нисмо гледали и не знамо о чему, и не би било добро да смо гледали зато што морамо бити објективни, и не би даље да причам о филму, ето.

Адв. Драган Палибрк: Не, мене само занима да ли је сећање освежено, ја се везујем на ово што је малопре изјавио сведок, да ли је то сећање освежено тако што је он видео догађај који је неко снимао, или на основу тих исказа које је чуо у том филму?

Председник већа: Ако сам ја разумео, то је филм који је сниман на основу исказа, драматизација нека...

Адв. Драган Палибрк: Е управо, значи то, да ли он види тамо догађај па по томе освежава своје сећање, или чује шта каже Момић Ранко, или мој пријатељ Горан Петронијевић, ето...

Председник већа: Има ли драматизације, то је питање браниоца.

Адв. Драган Палибрк: То је питање.

Сведок Зоран Рашковић: То је један документарно истраживачки филм и по мени јако добро урађен, а немате ту сцене сада неки се појављују па пуцају, не, него имамо нас три саговорника и постоји албанска страна, једна жена којој су стрељана двоје деце и муж и још један Албанац који је преживео ту...

Председник већа: Дакле, у питању су изјаве.

Сведок Зоран Рашковић: Али камера улази у Љубенић, камера ме уводи до цамије, камера ми показује како год то изгледало на, то је то, и преко компјутера.

Председник већа: Добро.

Сведок Зоран Рашковић: Те у том смислу подсетио сам се...

Председник већа: Даље нећемо.

Адв. Драган Палибрк: Добро, подсетио се на основу исказа, могу тако да закључим.

Сведок Зоран Рашковић: Не, него камера вас је увела у Љубенић, ја сам ту био некад и сада ме увела...

Адв. Драган Палибрк: Добро, је ли та камера, ево само кратко, 2015. или 1999. ето?

Сведок Зоран Рашковић: Не, не, сада, сада.

Адв. Драган Палибрк: У реду је, све је у реду. Добро. Мене занима, ја ћу исто само пар питања, тај 01. април 1999. године, мислим да је он већ одговорио на то питање, али ја ћу ради следећег питања поновити, да не будем сугестиван, да ли је тада био ту присутан човек под надимком „Буба“, код нас је овде сведок А1, али значи надимак „Буба“ да не изговарам сада име и презиме човека?

Сведок Зоран Рашковић: Где, у Љубенићу?

Адв. Драган Палибрк: У Љубенићу?

Сведок Зоран Рашковић: Па дабоме да је био.

Адв. Драган Палибрк: Е добро, значи он је ту био присутан, реците ми само отприлике у односу на тренутак тог стрељања о коме Ви причате, значи у том тренутку, тренутку тог стрељања о коме Ви причате, где се налази „Буба“? Где је он присутан?

Сведок Зоран Рашковић: Не сећам се, не сећам се. Не знам.

Адв. Драган Палибрк: Кажете да је био ту, али не можете да се сетите где је био, где се налазио?

Сведок Зоран Рашковић: Да, то сам рекао.

Адв. Драган Палибрк: Добро. И реците ми само још једно, одговор на још једно питање, значи можете ли да се сетите након тог стрељања које је како сте данас рекли, извршио Момић заједно са „Мртвим“....

Сведок Зоран Рашковић: Да.

Адв. Драган Палибрк: Колико је ту било лешева, колико је тих људи који су попадали, који како Ви то метафорички лепо, драмски објашњавате....

Председник већа: Рекао је можда 60, можда 100, није их бројао.

Адв. Драган Палибрк: Ја не знам да је изговорио.

Председник већа: Јесте, изговорио је то. Данас је рекао.

Адв. Драган Палибрк: Значи ту се налази 60 до 100 испред Вас лешева, је ли тако? Хвала.

Председник већа: Да ли још неко има питања? Изволите.

Адв. Небојша Перовић: Господине Рашковићу имам једно питање, описивали сте догађај претходни који је уследио за то младо лице, ја Вас не желим питати име нити ме занима ко је, али само та радња коју је предузео „Мртви“ према том дечку, дечаку, момку ко ли је већ, где је упериио пиштољ њему у главу, да ли у том тренутку из Вашег угла, Ви сте рекли да бисте и Ви пуцали, само што сте рекли да бисте пуцали због тог адреналина, лешева и свега тога, рекли сте да је затворио очи и тако даље, да ли то можете, да ли то из Вашег угла може бити једна сила у том тренутку, једна неодољива сила под којим то лице предузима ту радњу и пуца?

Сведок Зоран Рашковић: Апсолутно.

Адв. Небојша Перовић: Хвала, хвала.

Сведок Зоран Рашковић: Под претњом директне смрти.

Председник већа: Да ли сте ту на лицу места, или у близини, видели неког команданта нечега можда, активно војно лице?

Сведок Зоран Рашковић: Не. Не.

Председник већа: Не?

Сведок Зоран Рашковић: Не.

Председник већа: Добро. Изволите.

Заменик тужиоца: Ако дозволите?

Председник већа: Да, да.

Заменик тужиоца: Ако мисли на оно што је у ранијем поступку речено, а није на задњем претресу од....

Председник већа: Само се представите.

Заменик тужиоца: На задњем претресу није, од 22.04.2013. године, јер је колико сам ја имао утисак, сведок избегавао да прича о именима...

Председник већа: Тако стоји на записнику.

Заменик тужиоца: Молим?

Председник већа: Види се са записника.

Заменик тужиоца: Да. Међутим постоји у списима изјава од 18.01.2011. године, па бих ја везано за ову изјаву имао пар питања, прво ме интересује како је текао напад....

Председник већа: Извињавам се, 18.01.2011?

Заменик тужиоца: Да.

Председник већа: Добро, уреду.

Заменик тужиоца: Интересује ме само како је текао напад, односно улазак у село Љубенић? Или ако....

Председник већа: Само пре него што одговори, а пропо те изјаве, то је део изјаве, део те изјаве сам ја малопре предочио везано за то ко је наставио са пуцањем и тако даље, то је из те изјаве....

Заменик тужиоца: Да, али мене интересује први део те изјаве, који се тиче уласка у село, где се овде уписује улазак у село и моје питање гласи да ли се сећа тог уласка у село, па ако треба ја ћу предочити ту изјаву?

Председник већа: Добро.

Сведок Зоран Рашковић: Уласка у село се сећам. Сећам се да смо дошли испред села, на магистралном путу па онда има пут који кривуда до села које није далеко, него је ту можда неких километар, и ми смо дошли до почетка тог пута којим се улази у село, и отуда смо се поделили у 4 групице по 4 човека отприлике, и онда смо ушли југ, север, запад и исток, са све четири стране смо га....

Заменик тужиоца: У којој сте Ви групи били, и са ким сте били у групи?

Сведок Зоран Рашковић: Не бих могао сада да се сетим, мислим да сам био са „Кастром“ у групи, нисам сигуран. Не сећам се.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате ко су биле вође преосталих 4 група, како кажете?

Сведок Зоран Рашковић: Не могу да се сетим, поново као што сам рекао прошлог времена, нисам се сећао али остајем при ономе што сам изјавио.

Заменик тужиоца: Добро, да ли дозвољавате да предочим?

Председник већа: Да.

Заменик тужиоца: Ја ћу Вам предочити сада дакле ову изјаву коју сте дали 18.01.2011. године, „када смо стигли возилима надомак села „Мртви“ је издао наређење да се сви поделе у групе од по 5 људи, он лично је повео једну већу групу која је ушла директно главним путем у село, а за остале вође 4 групе поставио је Шумадију, Боскета, Ћалета и Кастра“, па моје питање стим у вези гласи, је ли остајете код овакве изјаве?

Сведок Зоран Рашковић: Остајем.

Заменик тужиоца: Хвала, немам више ништа.

Председник већа: Добро, одбрана у међувремену питања да ли има? Оптужени? Изволите. Приђите тамо и укључите микрофон, представите се, ту можете.

Опт. Срећко Поповић: Добар дан.

Председник већа: Само се представите.

Опт. Срећко Поповић: Ја сам Поповић Срећко, звани „Ћале“.

Председник већа: Знамо.

Опт. Срећко Поповић: Господине Рашковићу та кућа, сено шта ли је запаљено у Захаћ, и тај човек што је убијен и наводно смо га убили ја и „Шумадија“, да ли је био са леве стране села или са десне стране?

Сведок Зоран Рашковић: Не сећам се.

Опт. Срећко Поповић: Добро. А ове 15-торо што сам ја повео, да ли си видео где сам их повео?

Сведок Зоран Рашковић: Повео си их у кућу десно у селу Ћушка.

Опт. Срећко Поповић: Видео си ту кућу, је ли?

Сведок Зоран Рашковић: Видео сам где си их повео.

Опт. Срећко Поповић: А чекај, ти си...

Сведок Зоран Рашковић: Нисам ишао са Вама унутра, али сам видео где си их повео...

Опт. Срећко Поповић: Нема проблема, сачекај само да поставим питање, ти си као овде рекао да си чувао цивиле, је ли тако?

Сведок Зоран Рашковић: Добро.

Опт. Срећко Поповић: Како си могао да видиш где сам их повео ја?

Сведок Зоран Рашковић: Па „Тале“....

Опт. Срећко Поповић: Немој објашњавати мени, објашњавај тамо суду.

Председник већа: Суду, суду.

Сведок Зоран Рашковић: Зато што је група била испред цивила постројена ако смо сада у Ћушкој, зато што се та група мушкараца која се издвојила за претрес докумената итд, итд. налазила испред тих цивила који су се чували и управо су се из тих цивила и одвојили ти мушкарци који су ту доведени током те акције.

Председник већа: Колико мушкараца?

Сведок Зоран Рашковић: У Ћушкој?

Председник већа: О чему сада причате?

Сведок Зоран Рашковић: Па да, око 40-так, можда тако 30-40, већа група.

Председник већа: Добро.

Опт. Срећко Поповић: Још само једно питање, Рашковићу када причаш о тим делима, а с обзиром да си изгубио оно што си изгубио, људскост, барем један пут кажи истину, јеси ли видео то или ниси?

Председник већа: Које то, само кажите.

Опт. Срећко Поповић: Немој ми Срећко ово Срећко оно, ја те само питам јеси ли видео да сам ја пуцао или ниси?

Сведок Зоран Рашковић: У кога Срећко?

Опт. Срећко Поповић: У кога, у те људе тамо које причаш?

Сведок Зоран Рашковић: Не, јер ја се у ту кућу нисам улазио, дакле ја сам чуо рафале из те куће где су поведени, а да их ти убијаш лично видео нисам.

Опт. Срећко Поповић: Видео си?

Сведок Зоран Рашковић: Видео нисам.

Опт. Срећко Поповић: Добро. Имам само једну напомену овде господо. На истражном и комплетно читавом процесу овај колико траје ја сам увек говорио да сам био у Ћушку, Пављане, Захаћ, значи од првог дана ја причам једно те исто и многе ствари и што знам и што не знам али овако нешто са лажима да би тужилаштво што боље напредовало, само нека ти је на част Рашковићу, ја би се стидео веруј ми и у сну од тога што ти причаш овде.

Председник већа: Добро. Хвала. Кажите ми, вратите се. Када већ говоримо, када смо већ на том терену и када већ говоримо о Ћушкој, и о Срећку Поповићу, да ли и за која убиства Ви можете да се сетите да их је починио Срећко Поповић у Ћушки, и колико лица, и које су околности?

Сведок Зоран Рашковић: Не могу да се сећам.

Председник већа: Рекли сте „Ћале“ Срећко Поповић у дворишту лично стрељао 3 мушкарца уза зид куће?

Сведок Зоран Рашковић: У име Србије.

Председник већа: Је ли тако било?

Сведок Зоран Рашковић: У име Србије, тако је било.

Председник већа: Да ли је још некога стрељао у Ћушкој?

Сведок Зоран Рашковић: Не могу да се сетим. Имам ово одвођење групе коју одводи Срећко Поповић са још неким поред њега, али ја не видим ту директни чин ликвидације јер ја нисам ушао у кућу, у ту собу, ако ме то питао, нисам видео...

Председник већа: Јесте ли видели ко је изашао из куће?

Сведок Зоран Рашковић: Не, ја сам се већ сада, не сећам се.

Председник већа: Добро. У међувремену нових питања? Нема. Имате ли Ви нешто да додате, мада после толико изјава које сте до сада дали, Ви сте се јако детаљно изјашњавали на ова три села. Што се тиче Љубенића, Ви сте се изјашњавали пред тужиоцем, у једном моменту на главном претресу сте, односно касније сте били у неком благом револту, како сте то већ објаснили, нисте хтели о именима, због тога смо Вас данас када је званично спојена оптужница везано за Љубенић, за још нека лица, на оптужницу која је већ постојала, морали детаљније да питамо, тако да Вас нећу питати мада видим да и данас сте расположени за не сећање око неких детаља, и браниоци а ни тужилаштво Вас није питало да се присећате и подсећате околности везано за она села где сте већ детаљно испитивани, па то нећемо учинити ни ми, али ако смо нешто пропустили а мислите да је важно, Ви нам сада реците, ако немате онда смо за данас завршили са вама.

Сведок Зоран Рашковић: Па нисам пропустио, пустио сам много ствари...

Председник већа: Или смо ми пропустили.

Сведок Зоран Рашковић: Јесте часни суде...

Председник већа: Не, не, боље да Вас питамо, да Вас питам, на то мислим.

Сведок Зоран Рашковић: Пропустио сам да причам о злочинима које сам видео исто својим очима пре ових злочина, нико ме није питао јеси ти био Рашковићу у Клечкој, јеси био на Радоњићком каналу, како си уопште добио ту жељу, страст да идеш са „Шакалима“ даље, то ме нико никад није питао, стојим на располагању и за то. А друга ствар то не мислим да су људи као Срећко Поповић и као ови прости људи позади, неких од тих простих, не верујем да су они криви у том лудилу за те неке догађаје. Шта хоћу да кажем? Хоћу да кажем да оно што није било исправно хоћу то да кажем и пред судом да српски војник не сме да убије дете, не сме да силује жену, ни да убија старце. Ако утврдите да је то неко урадио од ових иза онда би било добро да га казните. Треба да имамо пример да српски суд кажњава убицу детета, силоватеља жене, а ово друго све ово остало што вам причам па вас водим кроз села, ето видите у том Љубенићу има нешто добро, очистила се цела траса до Ђаковице немаш терористе нигде, те нисмо гинули. То је сад све нешто политика, рат, ја се у то не разумем.

Председник већа: Добро. Хвала лепо.

Сведок Зоран Рашковић: Хвала вама. Стојим на располагању.

Председник већа:

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже, а наредни се заказује за ...Изволите.

Адв. Драган Палибрк: Само ако могу, извините пре него што..., један процесни предлог у име мог клијента Николић Милојка и молбу, људску молбу, коју сам већ на претходном главном претресу и истакао, да суд нађе евентуално законом могуће решење да се мом клијенту омогући да оде да ради у Црној Гори, јел' ево ја сам за овај претрес обезбедио и могу да вам доставим потврду да он има, да њега чека посао у Црној Гори да прехране породицу.

Председник већа: То ћете уз поднесак немојте ми сад предавати, можете уз поднесак да би евентуално доставили и тужилаштву. Ви сте већ то предлагали, тужилаштво се изјашњавало, веће је то имало у виду.

Адв. Драган Палибрк: Зато кажем, предлог стоји већ нема потребе поднесак, ја могу само да приложим потврду да упростимо ствари.

Председник већа: Добро. И предлог је да му се омогући...

Адв. Драган Палибрк: Било да се укине мера која му стоји, било да му се омогући да оде на одређени временски рок, уз опет кажем неке могућности јављања ако је потребно и доле полицији у Црној Гори сигурно постоји сарадња наших органа унутрашњих послова са црногорским, да се јавља, да се зна под контролом где је он, уосталом прошли пут је изручен из Црне Горе овде, не може то последице по овај поступак. Добро, наравно суд ће...

Председник већа: То и јесте мало проблем. Констатује се да адвокат Драган Палибрк поново ставља предлог за укидање забране напуштања места боравишта његовом браћенику и суду доставља потврду „M&C gradnja“ Подгорица из које произилази да Николић Милојко има обезбеђено запослење у наредних 5 месеци у њиховој фирми.

Тужилаштво се такође већ изјашњавало, питаћемо поново. Мислим да сте Ви оставили суду на оцену или сте се сагласили чак..., да, али суд се није сагласио чим нисмо донели такву одлуку. Мислим да за неког јесмо, за Сокића чини ми се да јесмо, а управо имајући у виду околности коју сте Ви навели да је он екстрадиран управо из те Црне Горе где ми сад треба да га пустимо да иде да ради и да размишљамо шта ће и како ће бити. Добро. Ово ћемо третирати као поновљен предлог. Ви тужиоце ајте формално се изјасните поново пошто је ово формалан нови предлог. Ви сте и даље сагласни...

Заменик тужиоца: Да и даље сам сагласан.

Председник већа: Добро. Ко се јавља позади? Можете. Приђите овде и кажите. Само се представите.

Опт. Дејан Булатовић: Поштовање.

Председник већа: Ви сте?

Опт. Дејан Булатовић: Булатовић Дејан.

Председник већа: Добро.

Опт. Дејан Булатовић: Судија, хтео би да замолим једну ствар, значи ради се о мом послу уопште о животу. Ово с чим се бавим, ја сам возач, не могу да одем ни у Црну Гору, не могу да одем у Босну, не могу да одем једноставно да радим, овде посла видите и сами слабо иде.

Председник већа: И Ваша молба је шта?

Опт. Дејан Булатовић: Па бих вас замолио да ми дозволите, ако треба није проблем, ја ћу сваког понедељка првог у мјесецу да се јавим али да ја могу да одем на туру, можда траје у месец дана двије или три туре да имам до Бања Луке или до Прибоја, било ће у Босни, пошто возим и комби и камион, значи ако би могло, да сам имао намеру да бјежим од чега утеко бих одавно, немам од чега да бјежим. Хоћете да ми дозволите да могу да изађем, да одем до Црне Горе, до Босне, да возим. Значи, ја опет кажем вам значи сваког тог првог ако треба ја ћу да одложим туру или вожњу да

се јавим тај дан, а ја вјерујем да сте сигурно убеђени да нема дана на пример тај први да закасним да се ја не јавим. Вјерујте као човеку на пример, нема разлога, немам ја куд да бјежим, ја не могу да оставим ни родитеља полуслепог, а вјерујте ми тешко се живи и слабо посла има и ће год да се пријавим кад ми кажу 53 године, ко ће да вас прими, траже млађе људе. А ово макар у мјесец дана имам двије, три, евентуално три, четири туре...

Председник већа: Само ми још једном ваше име реците?

Опт. Дејан Булатовић: Булатовић Дејан.

Председник већа: Булатовић.

Опт. Дејан Булатовић: Значи, највише ми се сачињава у томе, значи то је једини разлог и извор где могу да зарадим, на пример да бих платио и кирије и дажбине, ајде све мање више него и ...

Председник већа: Добро, добро, схватили смо. Хвала. Тужиоче.

Заменик тужиоца: Мени сад ту нешто није јасно. Он у ствари хоће да се јавља сваког...

Председник већа: Он би се јављао...

Опт. Дејан Булатовић: Не, по договору, ја бих се јављао, ако треба на пример да идем на возњу 29. или 30. ја бих, на пример или тај први понедељак зависи који је дан, ја бих и тај први понедељак у месецу ако треба одложио или пут, или нешто, и јавио бих се редовно а да после тога могу нормално да одем ових 20 и нешто дана, мјесец дана да радим, да могу да окренем бар кажем вам двије, три туре да одем до Црне Горе или да одем два пут до Босне, до Бања Луке, ја могу једноставно да растеретим себе, лакше да живим, овако сам више у дуговима него...

Председник већа: Добро. Тужиоче.

Заменик тужиоца: Па јел` то значи да мера остаје, или не остаје?

Председник већа: Па ја ако сам га схватио онда би се он јављао, али без овог другог дела...

Опт. Дејан Булатовић: Ако треба значи сваки први понедељак ћу да се јавим, то је најмањи проблем и нема разлога ће да бежим....

Заменик тужиоца: Па нек остане обавеза да се јавља онда.

Опт. Дејан Булатовић: Пошто имам солуцију и комби да возим...

Председник већа: Ви имате забрану напуштања места боравишта.

Опт. Дејан Булатовић: Да, да могу да напустим, нормално да одем, да могу да одем до Бања Луке, до Подгорице, да се вратим, то ја вама кажем може да буде двије или три туре у року од мјесец дана.

Председник већа: Тужиоче, везано за забрану напуштања боравишта, ал`предлаже да му остане обавеза јављања уколико мора.

Опт. Дејан Булатовић: Ако треба ја ћу да останем...

Заменик тужиоца: Ја мислим да то не постоји та варијанта.

Председник већа: То је његов предлог, сад ја Вас питам.

Заменик тужиоца: Ја ту не могу да се сложим, не разумем. Једно и друго не може.

Председник већа: Добро.

Опт. Дејан Булатовић: Па може, ако може да ми скине ту меру људи, па ја, немам ће да бјежим, због чега, па на крају крајева људи смо мајка му стара, стварно тешко да се, једино тај волан у руке што ми је то остало.

Председник већа: Добро. Чули смо Ваш предлог.

Опт. Дејан Булатовић: Али бих вас замолио, ако треба оно што кажу причају, човјек се веже за ријеч говедо за рокове. Ја могу да вам дам своју ријеч.

Председник већа: Добро. Чули смо вас. Вратите се. Искључите микрофон. Изволите.

Опт. Абдулах Сокић: Добро вече. Ја бих се прво захвалио....

Председник већа: Само се представите.

Опт. Абдулах Сокић: Тужилаштву и председнику већа судија што сте ми одобрили да идем кући за Босну, био сам десет дана...

Председник већа: Јесте завршили обавезе, Ваше?

Опт. Абдулах Сокић: И ако може да ми се укине та мјера за напуштање Републике Србије, мислим немам никаквог разлога, да сам хтјео да бежим бјежо бих давно већ, немам зашто да бјежим.

Председник већа: Добро.

Опт. Абдулах Сокић: Е тољко само да захвалим вама и тужилаштву, ништа друго.

Председник већа: Тужиоче и Сокић, предлог за укидање мере. Ми смо њега привремено пустили колико се ја сећам, да оде у Босну да обави...

Заменик тужиоца: Добро он је завршио ту своју обавезу, мислим да нема разлога да му се сад мења мера.

Председник већа: Добро. Ако је то то,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже наредни се заказује за, узмите роковнике, 18.12.2015.

Пре подне, **18.12.2015. године у 9,30 судница 2.**

Па мораћете. 18. децембар 2015. у 9,30 судница број 2, што се присутнима саопштава уместо позива, те их не позивати.

Пробаћемо да обезбедимо А1 за следећи главни претрес али видећемо како ће се одвијати ствари, а у сваком случају бићете благовремено обавештени уколико дође до неке промене плана рада за наредни главни претрес.

Доршено у 16,05 часова.

Записничар

Председник већа-судија